

Sygn. akt **II C 382/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Renata Kopala

Protokolant: Anna Repetyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2014r. w R.

sprawy z powództwa **D. C.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2014 roku;
2. w pozostałej części powództwo oddala ;
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę
4. 995 zł (cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych

Sędzia

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 29 grudnia 2014 r. w sprawie II C 382/14

w zakresie znaczników czasowych 00:01:48 – 00:27:46

(x_ (...)_II_C_382_14_114_ (...)_ (...)_ (...)_ (...)_X.mp4)

* * * * * początek tekstu

(...)_01

[**Przewodniczący** 00:01:49.248]

Odczytam uzasadnienie, proszę zaznaczyć uzasadnienie.

Powód D. C. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. o 100 tysięcy złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2014 roku wraz z kosztami postępowania w tym 7 tysięcy 200 złotych wynagrodzenia pełnomocnika w podwójnej stawce, 17 złotych opłaty od pełnomocnictwa, 11 złotych 40 groszy, jako poniesione koszty korespondencji, to jest wysłania pozwu pisma z 24 października 2014 roku i pełnomocnictwa substytucyjnego z 11 grudnia 2014 roku, koszty nakazanego osobistego stawiennictwa powoda w wysokości 58 złotych

50 groszy liczone, jako ilość kilometrów z miejsca zamieszkania powoda z J. do R. i z powrotem, to jest 70 kilometrów pomnożone przez stawkę kilometrową 0,8358 złotych. Razem domagał się powód kosztów w wysokości 7 tysięcy 286 złotych

i 90 groszy. Koszty te zostały sprecyzowane na rozprawie w dniu 22 grudnia 2014 roku przez pełnomocnika powoda. W uzasadnieniu pozwu D. C. wskazał, że jest synem A. C., który poniósł śmierć w wypadku samochodowym w dniu 12 grudnia 2002 roku w B.. Sprawca wypadku Z. G. będąc w stanie nietrzeźwości stracił panowanie nad swoim pojazdem, zjechał w lewo przekraczając pas zieleni i zderzył się z prawidłowo jadącym A. C.. Samochód kierowany przez sprawcę wypadku objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Powód w dniu 6 sierpnia 2014 roku zgłosił pozwanemu roszczenie w kwocie 100 tysięcy złotych zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią ojca ale ubezpieczyciel w terminach ustawowych nie ustosunkował się do przedmiotowego roszczenia. Powód wskazał, że w chwili wypadku miał 7 lat, utrata ojca w tym wieku była dla niego traumą i negatywnie wpłynęła na jego rozwój psychiczny i emocjonalny. Odczuwał brak ojca szczególnie dotkliwie w wieku dorastania i dojrzewania, brak ojca rzutował na jego własną samoocenę, czuł się gorszy, zamykał się w sobie i jest osobą skrytą. Zadośćuczynienie dochodzone przez powoda na podstawie artykułu 448 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 24 kodeksu cywilnego, ma za zadanie wyrównać szkodę niematerialną powoda. Powód wskazywał

na odpowiedzialność ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, która obejmuje również obowiązek zapłaty zadośćuczynienia w razie powstania uszczerbku niemajątkowego, w tym za skutki naruszenia dobra osobistego przez spowodowanie śmierci osoby najbliższej. W ocenie powoda za odpowiedni należy uznać kwotę 100 tysięcy złotych, mając na względzie rozmiar doznanej krzywdy, fakt że przez całe życie nie będzie miał możliwości spotkania z ojcem, pielęgnowania więzów rodzinnych, nie ma możliwości korzystania z rad i autorytetu ojca. Żądanie odsetek powód oparł o artykuł 481 kodeksu cywilnego i artykuł 14 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w myśl, którego ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie

30 dni od złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. Przede wszystkim pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, bowiem do wypadku komunikacyjnego, w którym zginął ojciec powoda doszło 12 grudnia 2002 roku

a ówczesnie obowiązująca regulacja artykułu 442 kodeksu cywilnego stanowiła, że naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu

z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się

z upływem lat 10 od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Skoro powód z pozwem wystąpił 19 września 2014 roku to roszczenie w ocenie pozwanego jest przedawnione. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że przed 3 sierpnia 2008 roku przepisy nie przewidywały zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę po śmierci osoby bliskiej a uprawnienia powoda regulował jedynie artykuł 446 paragraf 3 kodeksu cywilnego. Artykuł 446 paragraf 4 kodeksu cywilnego został wprowadzony po nowelizacji kodeksu cywilnego i obowiązuje od 3 sierpnia 2008 roku wcześniej nie istniała podstawa prawna umożliwiająca przyznanie zadośćuczynienia na zasadzie 23 i 24 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 448 kodeksu cywilnego. Pozwany wskazał na artykuł 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnym zgodnie, z którym jedynymi dobrami osobistymi podlegającymi kompensacie jest zdrowie i życie. Przytoczył szereg orzeczeń i poglądów wskazujących,

że osobom bliskim zmarłego nie przysługują roszczenia odszkodowawcze na zasadach ogólnych a w szczególności likwidacji szkód niemajątkowych na podstawie artykułu 445, 448 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 24 kodeksu cywilnego. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. W dniu 12 grudnia 2002 roku w B. kierujący samochodem osobowym Z. G. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa

w ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości i jadąc z nadmierną prędkością stracił panowanie nad swoim pojazdem, zjechał na lewo, przekraczając pas zieleni i zderzył się z prawidłowo jadącym A. C., ojcem powoda. A. C. w wyniku wielonarządowych obrażeń zmarł na miejscu zdarzenia. Wyrokiem

z 9 lutego 2004 roku Sąd Rejonowy w Cieszynie uznał Z. G. winnym popełnienia czynu opisanego w artykule 177 paragraf 2 kodeksu karnego w związku

z artykułem 178 paragraf 1 kodeksu karnego. Jako dowód wskazuje tu wyrok karny

z 9 lutego 2004 roku sygnatura akt II K 598/03 umieszczony w aktach szkodowych. Sprawca wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej pozwanego ubezpieczyciela, jest to fakt bezsporny. A. C. był ojcem powoda. W dniu 6 sierpnia 2014 roku powód reprezentowany przez (...) S.A. wystąpił do pozwanego

z żądaniami zapłaty kwot 100 tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego powstałego w wyniku śmierci ojca. Pozwany w dniu 12 września 2014 roku odmówił przyznania zadośćuczynienia, wskazując, że nie znajduje podstaw

do spełnienia roszczeń tytułem zadośćuczynienia wynikających z artykułu 23 i 24 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 448 kodeksu cywilnego. Podniósł, że w jego ocenie obowiązek odszkodowawczy został spełniony, w tym zakresie wydał decyzje w roku 2003 i nie ma podstaw do zmiany tej decyzji. Jednocześnie decyzją z dnia 28 października 2014 roku (...) z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej przyznał matce powoda W. C. kwotę 77 tysięcy złotych 781 złotych i 74 grosze. Wcześniej 11 sierpnia 2003 roku (...) dokonało do rąk W. C. wypłaty 50 tysięcy złotych odszkodowania, w tym 20 tysięcy tytułem odszkodowania z tytułu zgonu męża

i po 15 tysięcy dla dwójki dzieci z tytułu zgonu ojca. Dowód, wezwanie z dnia 6 sierpnia 2014 roku, decyzja ubezpieczyciela z 28 października 2014 roku, decyzja z 11 sierpnia 2003 roku znajdująca się w aktach szkody. Powód w chwili śmierci ojca miał 7 lat, razem z matką i starszą o 4 lata siostrą i ojcem zamieszkiwali w J., posiadali niewielką działkę rolną, którą małżonkowie C. uprawiali. Matka powoda nie pracowała, zmarły pracował w Zakładzie (...), pracował na pierwszą

i drugą zmianę. Ojciec powoda posiadał zainteresowanie mechaniczne, spędzał dużo czasu w garażu, pomagał w naprawach traktorów. Małoletni D. C. spędzał dużo czasu

z ojcem w garażu, lubił obserwować jak ojciec rozbiera auta, jak je naprawiał, lubił jeździć z ojcem na traktorze, często czekał na ojca wracającego z pracy przy wjeździe na posesję, na długim podjeździe, wówczas ojciec sadzał go sobie za kierownicą razem dojeżdżali

do domu. Powód był oczkiem w głowie A. C. a i 7 letniemu D. najlepiej spędzało się chwile z tatą. Ojciec zaraził go pasją do samochodów i obecnie powód kończy szkołę w zawodzie mechanika, pracuje w Zakładzie (...), jako uczeń i przy pracy i nauce okazuje się, że dużo pamięta z tych rzeczy, co pokazywał mu ojciec. Rodzice powoda byli zgodnym małżeństwem, po śmierci ojca powód pogorszył się w nauce, bo wcześniej pilnował tej nauki ojciec, później jak sam twierdzi mamy tak się nie bał jak taty, a z uwagi na stan psychiczny po śmierci męża jego matka nie dopilnowywała tej nauki tak jak ojciec. O śmierci ojca dowiedział się

po przyjeździe ze szkoły, bardzo to przeżywał, wracały wspomnienia, powód początkowo codziennie płakał, później stał się zamknięty w sobie i nie umiał o tym rozmawiać. Korzystał z pomocy u pedagoga szkolnego potem leczył się u lekarza rodzinnego

z powodu nerwicy. Zażywał ziołowe leki na uspokojenie, sporadycznie od 9, 10 roku życia. Czas głębokiej żałoby u powoda trwał około rok ale i później były dni w czasie, których popadał w większe przygnębienie przeważnie wtedy gdy inni uczniowie dokuczali mu w szkole, na przykład powód usłyszał, że dobrze, że tata mu zmarł, wtedy uciekł ze szkoły, nie chodził do niej kilka dni. Ojciec powoda był jedynym żywicielem rodziny, po jego śmierci sytuacja materialna rodziny uległa pogorszeniu. Obecnie powód i siostra powoda dostają rentę rodzinną po 540 złotych każdy. Po około dwóch latach po śmierci ojca, matka powoda związała się z innym mężczyzną, kuzynem ojca i razem zamieszkali, chociaż do tej pory nie są małżeństwem. Matka powoda pracuje teraz w gospodarstwie ojczym D. C.. D. C. nie zaakceptował partnera matki jako ,twierdzi,

że ojca, obecny partner matki nie jest w stanie mu zastąpić. Do tej pory powód wspomina ojca przeważnie dwa razy w miesiącu po próbach chóru, na które uczęszcza, odwiedza jego grób, rozmawia z nim w myślach.

Te ustalenia Sąd oparł w oparciu o zeznania świadka W. C. i zeznania powoda. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wcześniej dokumenty oraz

o zeznania świadka W. C. i powoda, zeznania te są spójne, logiczne i Sąd daje im wiarę. Zeznania świadka, jako powoda

...

(...)_02

[Przewodniczący 00:14:47.000]

... wskazują na typowe przeżycia psychiczne, występujące w normalnie funkcjonującej rodzinie po nagłej stracie bliskiej osoby.

Sąd zważył.

Roszczenie powoda jest uzasadnione. Bezsprzeczne jest, że kierującego pojazdem sprawcą wypadku i pozwanego ubezpieczyciela łączyła umowa odpowiedzialności cywilnej. Ubezpieczyciel odpowiada zatem za szkodę związaną z ruchem tego pojazdu. W ocenie Sądu zarzut przedawnienia roszczenia podnoszony przez pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Ustawą 16 lutego 2007 roku o zmianie ustawy kodeks cywilny Dziennik Ustaw numer 80 pozycja 538 ze skutkiem od dnia 10 sierpnia 2007 roku, dokonano zmiany przepisów i uchylono wcześniej obowiązujący przepis z artykułu 442 kodeksu cywilnego, wprowadzając nową regulację prawną w postaci artykułu 442 ze znacznikiem prim kodeksu cywilnego. Zgodnie z artykułem 2 tej ustawy, do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy artykułu 442 ze znacznikiem prim kodeksu cywilnego. Roszczenie powoda w myśl poprzednich przepisów uległoby przedawnieniu w terminie 10 lat od daty zdarzenia to jest od 12 grudnia 2012 roku.

W chwili wprowadzenia zmiany 10 sierpnia 2007 roku nie było jeszcze przedawnione, zatem okres przedawnienia roszczenia obecnie wynosi lat 20. W chwili wniesienia pozwu roszczenie nie było przedawnione. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela wynika

z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z artykułem 23 ustęp 1 tej ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu, zaś zgodnie z artykułem 13 ustawy, odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela obejmuje również obowiązek zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Ubezpieczyciel

do wysokości sumy gwarancyjnej odpowiada więc jak sprawca. Zgodnie z artykułem 436 można żądać naprawienia szkód w razie zderzenia mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody. W przypadku naruszenia dóbr osobistych zastosowanie znajduje także artykuł 448 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym można żądać odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Możliwość domagania się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z powodu naruszenia dóbr osobistych jest odmienną instytucją od żądania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej, unormowaną w artykule 446 paragraf 4 kodeksu cywilnego. Artykuł 446 paragraf 4 kodeksu cywilnego ma zastosowanie do zdarzeń, które zaistniały dopiero po 3 sierpnia 2008 roku, jednakże w przypadku zdarzeń powstałych przed tym dniem, nie ma żadnych przeszkód aby dochodzić zadośćuczynienia na innej podstawie prawnej, to jest artykułu 448 kodeksu cywilnego w związku z artykułem 23 i 24 kodeksu cywilnego. Ponadto zgodnie z artykułem 34 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani,

są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utratę, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl artykułu 35 cytowanej ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Zdaniem Sądu nie sposób podzielić poglądu strony pozwanej, że umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy wypadku nie obejmuje odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych przez sprawcę wypadku i że ogranicza się do ochrony zdrowia i życia. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny jak i orzecznictwem artykuł 34 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w żadnym razie nie wyłącza możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych od ubezpieczyciela. Takie stanowisko potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt IV CK 307/09, który to w treści uzasadnienia stwierdził, że ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej obejmuje również odpowiedzialność za naruszenie dobra osobiste w postaci utraty relacji z członkiem rodziny. Podobnie Sąd Najwyższy w uchwale 20 grudnia 2012 roku w sprawie sygnatura akt III CZP 93/12 stwierdził, że artykuł 34 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, nie wyłącza z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność na podstawie artykułu 448 kodeksu cywilnego. Także Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z 23 stycznia 2013 roku w sprawie sygnatura akt I ACa 916/12 uznał, że nie można interpretować artykułu 34 ustęp 1 tej ustawy w ten sposób, że odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkody w postaci naruszenia dóbr osobistych osób najbliższych osoby zmarłej, wywołanej śmiercią na skutek wypadku spowodowanego przez kierującego pojazdem mechanicznym, za którą on sam ponosi odpowiedzialność, byłaby wyłączona. Wiążąca łącząca małoletnie dziecko z rodzicem ma szczególny charakter. Należy ona do kategorii dóbr osobistych i podlega ochronie prawa na podstawie artykułu 23 i 24 kodeksu cywilnego. Katalog dóbr osobistych z artykułu 23 jest otwarty, zatem może dotyczyć ochrony prawa do życia rodzinnego, obejmującego istnienie różnych rodzajów więzi rodzinnych, które odgrywają bardzo doniosłą rolę. Utrata ojca w wieku 7 lat dla powoda jest tym bardziej bolesna i trudna do zaakceptowania, że musiał dorastać bez pomocy i wsparcia ojcowskiego, bez jego autorytetu i brak ojca będzie towarzyszyć powodowi przez całe jego dalsze życie. Ojciec powoda był osobą młodą. W chwili śmierci miał 32 lata i przez długi czas jeszcze powód mógłby cieszyć się z kontaktów i z jego pomocy.

W ocenie Sądu żądanie powoda co do zasady jest usprawiedliwione, ale tylko co do zasady, natomiast co do wysokości zadośćuczynienia jest wygórowane. W świetle przyjętego orzecznictwa na wysokość zadośćuczynienia istotny mają wpływ wszelkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanego krzywdy a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpienia fizycznych i psychicznych, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, stan zdrowia. Należy podkreślić, iż zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Intensywność i długotrwałość negatywnych przeżyć związanych z zerwaniem więzi spowodowanych śmiercią ojca powoda na skutek wypadku drogowego z jednej strony, ale i wpływ czasu z drugiej strony, przemawia za przyznaniem powodowi kwoty

70 tysięcy zadośćuczynienia. Sąd orzekając o odsetkach wziął pod uwagę artykuł 14 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Ponieważ wniosek powód złożył 6 sierpnia 2014 roku należało przyjąć, iż zwłoka ubezpieczyciela w wypłacie następuje po upływie wskazanego 30-dniowego terminu, a więc z dniem 6 września 2014 roku pozostawał pozwany w zwłoce z tym świadczeniem. Jednakże powód domagał się odsetek od dnia 12 września 2014 roku, czyli od daty pisma odmownego ubezpieczyciela, w związku z tym od tej daty należało zasądzić odsetki za opóźnienie.

W pozostałej części roszczenie powoda Sąd uznał za wygórowane i je oddalił.

O kosztach sądowych, o kosztach Sąd orzekł w myśl artykułu 100 kodeksu postępowania cywilnego. Sąd nie podzielił stanowiska pełnomocnika powoda co do skomplikowanego charakteru sprawy, uzasadniającego ustalenie wynagrodzenia pełnomocnika w podwójnej stawce. Niniejsza sprawa nie była sprawą skomplikowaną, w trakcie postępowania przeprowadzono jedynie dowód zeznań świadka i powoda, a powód poza wskazaniem dokumentu w aktach szkodowych nie przedstawił innych dowodów dokumentujących roszczenie. Sam fakt obszernych wywodów zawartych w pozwie, przywołujących orzecznictwo w zakresie zasadności roszczenia nie może stanowić o

ponadnormatywnym nakładzie pracy pełnomocnika. Sąd ustalił wynagrodzenie pełnomocnika na poziomie kwoty 3 tysiące 600 jako stawka minimalna wynagrodzenia zgodnie z paragrafem 6 punktem 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwotę tę powiększył o opłatę w wysokości 17 złotych od pełnomocnictwa oraz o koszty korespondencji w wysokości 11 złotych 40 groszy, koszty osobistego stawiennictwa strony, wskazanej prawidłowo przez pełnomocnika powoda, w kwocie 58 złotych i 50 groszy. Łącznie powód poniósł koszty w wysokości 3 tysiące 686 złotych i 90 groszy. Koszty po stronie pozwanej to koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 tysiące 617 złotych. Powód wygrał w 70 procentach. Zatem powinien ponieść 30 procent kosztów postępowania. W skład tych kosztów wchodzi: opłata od pozwu, nieuiszczona przez powoda w wysokości 5 tysięcy złotych oraz koszty zastępstwa procesowego obu stron i inne wydatki powoda wskazane wyżej, łącznie 7 tysięcy 303 złote i 90 groszy Razem koszty postępowania to 12 tysięcy 303 złote i 90 groszy. Pozwany powinien ponieść koszty w wysokości 8 tysięcy 612 złotych i 73 groszy a powód w wysokości 3 tysięcy 691 złotych i 17 groszy. Koszty poniesione przez powoda są kosztami zbliżonej wysokości kosztów obciążających powoda i Sąd nie pobierał już kosztów sądowych z uwzględnionego roszczenia powoda. Natomiast od pozwanego Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4 tysiące 995 złotych tytułem nieuiszczonych przez stronę kosztów opłaty sądowej.

Dziękuję.

Proszę wstrzymać.

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 13 stycznia 2015 r.